

af Staden, der fremkom med Forslaget, til en Afspindelse, og erklærede, at det var den eneste Maade, hvorpaa Sagen kunde afgjøres nu; thi løb Sagen ud uden nogen Afgjørelse til den 1ste Oktober, saa vilde vi staa som de eneste Ansvarlige Iigoverfor Davy, der havde anvendt 30, til 40,000 Rd. paa Forretningen alene her i Landet, til Nivelleringer og Projekteringer, og tillige, ifølge Antydninger fra hans Side, var bunden ved store Forpligtelser i Udlandet, som kun kunde løses mod betydelig Opgjæld. Vi vilde, altsaa, komme til at staa med Ansvar for Iigoverfor ham; thi vi havde overgivet det Garantitilsagn, som vi havde modtaget af Ministeren, til ham, og han havde leveret det videre; Ansvar vilde, altsaa, som sagt, komme til at hvile paa os. Nu var det ganske vist et Spørgsmaal, om vi ikke kunde gjøre den høitærede Indenrigsminister ansvarlig for denne Sag; thi vi havde jo faaet Garantitilsagnet fra ham; men efter hvad jeg har set, at der er udtalt fra hans Side under Forhandlingerne om Finantsloven, efter at jeg deraf har erfaret, at han har søgt at unddrage sig Ansvar for denne Garantitilsagn kan jeg i hvert Fald, nok nu indse, at Ansvar vilde være faldet paa os alene. — Og mine Herrer, det vilde dog være for Meget forlangt, at vi skulde staa med en Proces paa Galsen, hvor det gjaldt flere hundrede tusinde Rigsdaler.

Segi negtede først at, gaa ind paa den foreslaaede Ordning, idet jeg haabede paa en Forlængelse af Tidsskriften ud over 1ste Oktober. — Smidlevtid, modtog jeg under 15de September en indtrængende Anmodning fra den oftnævnte Bankier heraf Staden om yndelig at erklære mig — den 1ste Oktbr. løb Sagen ud — og derpaa gav jeg en skriftlig Meddelelse, hvorpaa jeg med den høitærede Formands Tilladelse for min egen Skyld og for tydelig at betegne mit Standpunkt, vil tillade mig at oplæse nogle Linier. Jeg siger i mit Svar, dateret 16de September: „Det stiller sig da nu for mig, saaledes, at selv om jeg henjet til alle foreliggende Omstændigheder, med Feie kunde anse mig berettiget til ikke at føle mig bunden hverken til Sagen eller til de Herrer, som foruden Etatsraad Suel og

mig have med denne at gjøre, tror jeg mig dog forpligtet og forbunden, indtil Udlobet af den af Indenrigsministeriet fastsatte Tidsskrift at tage Hensyn til bemeldte Herrer, paa tidligere Overenskomster begrundede men dog mulig tvivlsomme Rettigheder.“ Sagen var den, at Forslaget, gik ud paa, at man, som Sagen foresaa, ikke behøvede at tage Hensyn til Davy og de ørige Udlændinge, som havde med Sagen at gjøre. — Dette paastod man var flere ansættede Juristers Mening; men herpaa vilde jeg ikke gaa ind. — det kunde jeg ikke gaa ind paa. — Og spøiede jeg videre til i min Skrivelse: „Seg er fast besluttet paa at handle saaledes, at end ikke den svageste, Stygge skal kunne fastes over mig af Hvem som helst, med andre Ord, at lade Fordelen selv om den er nok saa fristende, vige for Wren og Andres Ret.“

„Det er mig klart, at der for mig kun bliver det Skridt tilbage at gjøre, at andrage om et fornyet Koncessionstilsagn efter 1ste Oktober, og saavel i Henseende hertil, som med Hensyn til Garantispørgsmaalet om fornødent at paatale Rigsdagens Afgjørelse.“

Da jeg havde skrevet dette Brev, henvendte jeg mig i en Audients til den høitærede Indenrigsminister, og spurgte ham, om jeg ikke kunde faae en Prolongation ud over den 1ste Oktober. Dertil svarede han et bestemt Nei, og han kunde vel heller ikke Andet, thi, som de Herrer ville se af Betænkningen, var han jo alt bunden overfor det sjællandske Jernbaneselskab. — Denne Afspindelse med de dertil knyttede Begivenheder bringer mig til at tænke paa et Moment i Sagen, som jeg tror kan støtte min Opfordring til den høitærede Indenrigsminister, om at interessere sig for Frederiksbundsbanen. Den høitærede Minister var, som han ogsaa har indrømmet under den tidligere Behandling af nærværende Sag, for en Overenskomst og opfordrede dertil, og navnlig erindrer jeg, at han gjorde mig et Forslag om at blive Ingenieur for den nye Bane, og spøiede han til, han vilde bestræbe sig for, at der blev taget Hensyn til Werlen i mit Forslag, nemlig en Bane med selvstændig Banegård ved Rjøbenhavn, over Hellerup til Frederiksbund. — Jeg kunde ikke gaa